

3. Створення спектаклей разом з виконавцями, в діалозі без слів, тільки з допомогою музики і людського тіла.

4. Танець без сюжету і фавул, в основі якого емоційний настрій і робота на межі людських можливостей. Це абстрактний мовний рух. Рамі Беер розраховує виключно на внутрішній світ і фантазію глядача. «Тот или иной смысл, вложенный в танец, открывается каждому по-своему и настолько индивидуален, что «неправильных ответов» быть не может».

5. Використання світлових і технічних прийомів.

Спектаклі Рамі Беера високопрофесійні, неоднозначні і для кожного цікаві. Вони є тим натхненням і можливістю безмежно мислити, що так необхідно виконавцям і сучасним хореографам.

Д. І. Федорченко

ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА СПЕЦИФІКА ВИКОНАННЯ РІЗНИХ СТИЛІВ РУМБИ

Сьогодні румба більше відома як танець латиноамериканської програми, що має визначені фігури та чіткі стандарти виконання. Вона пододала тривалу й складну історію становлення, набувши свого сучасного вигляду. Умови виникнення та поширення стилів румби на сьогодні потребують ретельного вивчення з позицій наукового знання, оскільки матеріали, у яких наявні описи цього танцю, переважно публіцистичні та містяться здебільшого в електронних ресурсах.

Джерелами виникнення румби є африканська танцювальна культура та європейські танці (контрданс, хабанера, данса, дансон, сон), а сам танець виник на Кубі в робочих кварталах, має декілька різновидів: колумбія (чоловічий сольний танець, де виконавець робить складні елементи, демонструючи свої танцювальні здібності, перевагу над партнером), гуагуанко (змагання-флірт, у якому кавалер робить «вакуну» — рух стегнами, якими чоловік імітує дотик до стегон жінки), ямбу (найповільніший за темпом вид кубинської румби, схожий на гуагуанко, але без «вакуни»).

Надалі румба набула поширення в США, і поряд з експансивною еротичною кубинською виникла румба американська.

У Європі румба стала відома після Другої світової війни, коли провідний англійський викладач латиноамериканських танців П. Лавелл відвідав Кубу з метою вивчення румби, болеро та кубинських ритмів та виявив розбіжності в музичному виконанні кубинської та американської румби. У 1955 р. танець офіційно визнано, стандартизовано, інтерпретовано відповідно до правил конкурсного виконання і долучено до програми латиноамериканських бальних танців.

Сьогодні румба поділяється на афро-кубинську й конкурсну. Афро-кубинська існує в трьох вищезгаданих різновидах. Конкурсна — це найповільніший з п'яти латиноамериканських танців з музичним розміром 4/4

та виконанням всіх базових рухів на три кроки. Поділяється на румбу американського та міжнародного стилів. Американський стиль яскравіший з темпом — 26-27 тактів на хвилину, базовим рахунком «повільно, швидко, швидко», кроки робляться на рахунки «1», «3», «4». Міжнародний стиль розроблений головним чином в Англії і є стандартизованим та складнішим. Ця румба повільніша — 32-36 тактів на хвилину, базовий рахунок — «швидко, швидко, повільно», кроки виконуються на рахунки «2», «3», «4». Головною відмінністю цих стилів є те, що в американській румбі кроки виконуються на зігнутих колінах, у міжнародній — на прямих. Основні фігури в обох різновидах ідентичні.

Відмінною особливістю конкурсної румби є еротичні плавні рухи в поєднанні з широкими кроками. Домінуючу роль у цьому танці відіграє партнерка, партнер своїми рухами намагається довести своє лідерство.

Сучасна румба не має прогресивного характеру, але сповнена складними хореографічними трюками та напівпідтримками. Для ефектного виконання румби потрібно в кожен рух, кожен жест, кожен погляд вкладати почуття любові, емоційні переживання, пристрасть — тільки за таких умов можна передати весь шарм і драматизм танцю.

Також румба представлена сьогодні як соціальний танець, який вичається в танцювальних студіях.

Л. П. Дегтяр

ОСОБЕННОСТИ ПРЕПОДАВАНИЯ КЛАССИЧЕСКОГО ТАНЦА В ВЫСШИХ УЧЕБНЫХ ЗАВЕДЕНИЯХ КУЛЬТУРЫ И ИСКУССТВА

Классический танец является одной из основных дисциплин в профессиональной подготовке хореографов. Именно на уроках классического танца познается язык хореографии. Сегодня, когда искусство балета шагнуло на новый, более высокий уровень развития, выраженный в совершенствовании балетмейстерского мастерства, расширении лексики и усложнении техники танца, методики преподавания, вопрос качества образования особенно актуален. Процесс воспитания будущих хореографов сложный, требующий от студентов разносторонних знаний в области музыки, психологии, анатомии и физиологии, актерском мастерстве и хореографической стилистике. Однако базой в обучении, в комплексе специальных дисциплин, безусловно, является классический танец.

Как учебный предмет классический танец — это строго структурированная система движений, которую можно освоить благодаря ежедневному многократному повторению и закреплению пройденного материала. Повторяемость движений является доминирующим фактором учебного процесса. В высших учебных заведениях культуры и искусства педагог сталкивается с условиями ограниченного времени (уроки классического танца проходят два или три раза в неделю). В связи с этим необходимо сокращение количества изучаемых движений классической системы, чтобы при минимуме ее элементов достигнуть максимума танцевальности,